

Vůbec nic nestíhám, pořád jen pospíchám, svět se mi otáčí, jak koule v kulečníku.
Občas si přeříkám, ty chvíle co jsem prožil, bylo to i s tebou, vezmu se tě s sebou do svých snů.

Brečím a naříkám, do tmy se oblíkám, kudy já projdu domy obrací se vzhůru, nevěřím ani dechu vlastního stroje v sobě.
Hledám pomoc jistou, nalej vodu čistou do mých dnů.

Bohužel jsme všichni stejný, bohužel to tak je...
Uspěchaný malicherný, jak to všechno dopadne.

Nechci, já už nechci furt jenom slibovat, příště se otočím a budu s nouzí bojovat.
Dveře jsou otevřený, tak jdem dál.
Pochopíme cestou, kdy se nesmí spát, kdy se nesmí spát.

Bohužel jsme...